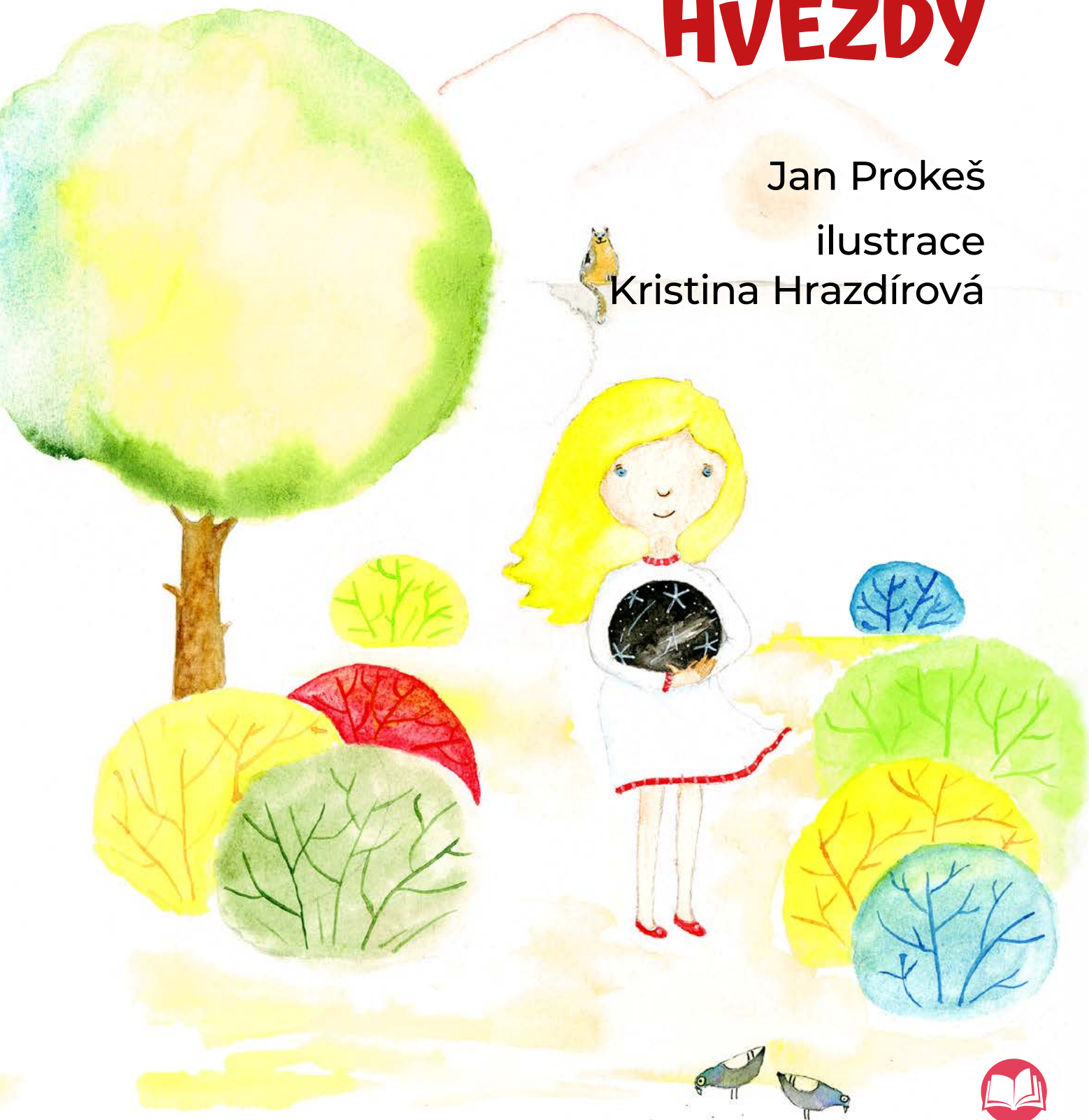

ADÉLKA A PŘÁNÍČKOVÉ HVĚZDY

Jan Prokeš

ilustrace

Kristina Hrazdírová

ORIGONA®

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Kristina Hrazdírová

ID 033-01

ISBN 978-80-88116-51-6

Milá Adélko,

*všechno nejlepší ke svátku a hezký školní rok
Ti přeji*

babička a děda z Lešné

2. září 2026

Úvod

Hlavní postavou knížky je **Adéla Malinová**, odvážná **modrooká blondátá** holka, která se narodila **8. dubna 2019** a má ráda **červenou** barvu. Bydlí **s maminkou, tatínkem a bráškou Sebíkem** v **Jindřichově Hradci**, kde se tento napínavý příběh také odehrál. Při všem byla i její kamarádka **Kamilka**.

Adélka si už nějakou dobu přála, aby si děti s rodiči vyměnili role. **Adélka s Kamilkou** by byly dospělé a rodiče by zase byli dětmi. Co se stalo, když se jí toto přání ve snu splnilo? Všechno se odehrálo v jednom zvláštním městě jménem **Obrácená Lhota**. Důležitou postavu hrál také skřítek **Radimil**, který byl starostou a každému vždycky rád poradil. Holky zažily dobrodružství, napětí a také plnily náročné úkoly. Přála si nakonec **Adélka** být dospělou napořád nebo si na to raději chtěla ještě nějaký čas počkat? V klidu si příběh přečtete, ať víte, co všechno se může stát.

1. Noční návštěva

Byla tichá, stříbřitá noc. Měsíček zářivě vládl obloze a dohlížel na hejno rozpustilých hvězd. Měsíc je moc důležitý pán. Hlídá, aby hvězdy svítily spícím lidem a přinášely jim pěkné sny. Ty nejmenší a nejveselejší hvězdičky posílají sny dětem. Spouštějí paprsky na čela spících chlapečků a holčiček a po každém paprsku pluje zástup stříbřitých snů.

Některé sny jsou dovádivé. Skáčou v nich klokánci, legrační dráčkové plivou barevné ohňostroje a veselý trpaslík k tomu vyhrává na trumpetu. Jiné sny jsou dobrodružné. Mluvicí papouškové v nich vyprávějí příběhy o pirátských pokladech a pohádky, ve kterých se šermuje zlatými meči a princezny se prohánějí na divokých jednorožcích. A potom jsou tady sny plné úsměvů. V takových snech si děti hrají s kamarády, ale také se svými maminkami a tatínky.

Někdy se ale stane, že po paprscích hvězd nepřiplují jenom sny. Například dneska. Dnes večer si po jednom z paprsků vykračoval skřítek Radimil. Jmenoval se Radimil, protože každému rád dobře poradil. Nosil červenou čepičku, za uchem měl zastrčenou tužku a z kapsičky u červené vesty mu vykukoval notýsek. V něm měl

napsáno, co má všechno udělat, aby na nic nezapomněl. Skřítek Radimil měl vždycky hodně práce a hodně starostí.

„Ahoj Radimile,“ pozdravil ho Měsíček, když ho uviděl. „Kampak jdeš?“

Skřítek krácející po hvězdném paprsku se zastavil.

„Ahoj Měsíčku,“ odpověděl zdvořile. „Jdu za Adélkou Malinovou. Přeje si být dospělá.“

Měsíček pokýval hlavou. Věděl, co to znamená. Skřítek Radimil měl hodně starostí, protože dělal starostu. A toho starostu dělal v jednom zvláštním městě. Jmenovalo se Obrácená Lhota a všechno v něm bylo obráceně. Malé děti tam bydlely se svými rodiči, ale rodiče je museli poslouchat a děti si mohly dělat, co chtěly. Když si nějaká holčička nebo chlapeček opravdu silně přáli, aby byli dospělí, objevilo se jejich jméno v notýsku skřítků Radimila. A ten se k nim za stříbřité noci vypravil na návštěvu, aby je skřítkovským kouzlem přenesl do Obrácené Lhoty. I s jejich rodiči.

„Adélku já znám,“ řekl Měsíček Radimilovi. „Bydlí v Jindřichově Hradci s maminkou, tatínkem a bráškou Sebíkem, slaví narozeniny 8. dubna a na oblečení má ze všeho nejradši červenou barvu. Ale přece jenom: není ještě moc malá na to, aby byla dospělá?“

*„Ahoj Měsíčku. Jdu za **Adélkou Malinovou**. Přeje si být dospělá.“*

Skřítek pokrčil rameny: „Tak to u nás v Obrácené Lhotě chodí.“ Potom vytáhl z kapsičky u červené vesty notýsek a četl: „Adélka si přeje být dospělá, aby si po sobě nemusela uklízet hračky, aby mohla chodit pozdě spát a hrát si, kdykoliv bude chtít.“ Potom Radimil zase svůj notýsek zavřel a dodal: „Kdyby si to Adélka nepřála dost silně, tak by se mi to neobjevilo v notýsku. Ale ono se to tam objevilo. A to znamená, že jí musím její přání splnit.“

Měsíček znovu pokýval hlavou: „Když musíš, tak musíš. Ale něco ti poradím.“

Radimil byl moudrý skřítek. Rád každému radil, ale také věděl, že někdy je důležité nechat si dobře poradit od jiných. „Rád si tvou radu poslechnu,“ řekl Radimil Měsíčkovi.

„Vezmi s Adélkou do Obrácené Lhoty taky Kamilku. Je to její nejlepší kamarádka. Adélku čeká těžký úkol: být dospělá. To není nic lehkého ani pro šikovnou holčičku. Když na to Adélka bude mít kamarádku, půjde jí všechno líp.“

Radimil uznale přikývl. „To je dobrá rada. Vezmu do Obrácené Lhoty i Kamilku.“ Potom se ještě trochu zamyslel. „A víš co, Měsíčku? Taky mě něco napadlo. Být dospělý, to opravdu není jednoduché. Nejtěžší je vždycky

první den, než si člověk na tu dospělost zvykne. Možná bychom Adélce a Kamilce mohli nějak pomoci. Třeba jim dát nějaký užitečný dárek na uvítanou.“

Měsíček se zamyslel. „Jeden takový šikovný dárek mám.“ A sotva to dořekl, objevil se před skřítkem malý předmět. Vypadal jako skleněná koule – až na to, že ta koule nebyla průhledná, ale celá černá a zároveň posetá malinkými světýlky, jako by v ní zářilo hejno drobných světlušek.

„To vypadá jako noční obloha plná rozzářených hvězd,“ podivil se skřítek.

„Taky že je,“ nadmul se pyšně Měsíček. „Je to kousek noční oblohy uložený v kouzelné kouli. Je tam stříbřitá noční tma a přáníčkové hvězdy. Když někdo tuto kouzelnou kouli drží v ruce a přeje si něco dobrého a užitečného, přáníčkové hvězdy mu to splní. Dej ten kousek oblohy Adélce a Kamilce. Něco mi říká, že se jim bude hodit. Ale můžu jim ho půjčit jen na jeden den. Jakmile se zítra začne stmívat, ztratí kouzelná koule svou moc a všechny hvězdičky, které jsou v ní uložené, se zase vrátí na oblohu.“

Skřítkovi se dárek pro Adélku a Kamilku moc líbil. Poděkoval Měsíčkovi a spustil se po hvězdném paprsku až k Adélčině postýlce. Potom vytáhl notýsek a ještě

jednou si zkontroloval, co v něm má zapsáno. Když se ujistil, že ví, co má dělat, pohladil spící Adélku po blondatých vláskách a pronesl skřítkovské kouzlo.

*Stříbřitá noc, hvězdný sen,
zítrěk bude velký den.
Jakmile se probudíš,
splní se ti, o čem sníš.*

Potom ještě Radimil šeptal cosi Adélce do spaní a Měsíček to celé zvědavě pozoroval oknem. Ale to už se přiblížilo ráno. Noc bledla a Měsíček cítil, jak na něj padá únava. Věděl, že ho na nebi brzy vystřídá sluníčko a že má nejvyšší čas jít na kutě.

„Pomalu se uložím spááát,“ zívá Měsíček. „Ale Adélka se za chvíli probudí. A myslím, že ji čeká hodně zajímavý den.“

„**Adélka** se za chvíli probudí.
A myslím, že ji čeká hodně zajímavý den.“

Adélka s Kamilkou se na sebe znovu překvapeně podívaly. „Tak takhle jsem tvého tatínka ani tvoji maminku ještě neviděla,“ řekla nakonec Kamilka. Znělo to nesmírně obdivně.

3. Dortová bitva

Adélka s Kamilkou se rozhodly, že nebudou tatínka s maminkou rušit, když si tak pěkně hrají.

„Jsme v Obrácené Lhotě,“ řekla Adélka. „Všechno je tady obráceně. Dospělí si hrají jako děti, a tak se děti musejí chovat jako dospělí. Maminka s tatínkem nás teď musejí poslouchat a my se o ně zase musíme starat. Je na čase uvařit polévku a upéct dort! Až to bude hotové, všichni se hezky najíme a potom si půjdeme hrát do parku.“

A tak se obě děvčátka vypravila do kuchyně. Adélka vytáhla z kapsy kouzelnou kouli od Měsíčka a zašeptala:

*Hvězdo, hvězdo, hvězdičko,
splň nám jedno přáníčko.
Chceme vařit, chceme péct,
pomoz nám to všechno svěst.*

Sotva to dořekla, jedna z hvězdiček ve skleněné kouli silně zazářila a začala padat po noční obloze, která byla v kouli schovaná. Chvilí po té hvězdičce zůstávala na té obloze ohnivá čára: přesně taková, jakou po sobě zanechávají hvězdy, co padají z nočního nebe a umějí plnit

přání. A když ohnivá čára zmizela, Adélka s Kamilkou měly na sobě kuchařské zástěry, na hlavách kuchařské čepice a v rukách vařečky.

„Tak, jdeme na to,“ řekla odhodlaně Kamilka. Měla ohromnou chuť na velký čokoládový dort a hned na něj začala zadělávat těsto. Adélka mezitím připravila zeleninu na polévku. Vařily s chutí a obě je to moc bavilo. Brzy se z plotny začala linout vůně polévky a z trouby zase zavoněl dort. Netrvalo dlouho a obě pochoutky se ocitly na prostřeném stole.

„Maminko, tatínku! Přestaňte si na chvíli hrát a pojdte se s námi najíst!“ zavolala Adélka z kuchyně do dětského pokoje. „Máme moc dobrý oběd! Uvařily jsme ho samy a moc se nám povedl!“

Kamilka i Adélka se mezitím posadily ke stolu a čekaly na maminku s tatínkem. Jenže nikdo nešel.

„Maminko! Tatínku! Tak pojdte sem. Přece nás nenecháte jíst samotné!“

„Hnéééd!“ ozvalo se z pokoje. A tak zase chvíli čekaly... a zase nikdo nepřišel.

„Mami! Tati! Vystydne vám polévka!“

„My polívku nechcem!“

*„Maminko, tatínku! Přestaňte si na chvíli hrát
a pojd'te se s námi najíst!“*

To už bylo na Adélku moc. „My se tady tak dlouho vaříme s dobrou polévkou, abychom se všichni hezky najedli, a oni ji nechtějí?“ dopálila se.

Ale Kamilka ji uklidňovala. „Tak je nech. Když nemá jí chuť na polévku, dají si aspoň dort.“

Adélka se zlobila, že se jim povedla tak dobrá polévka, a tatínek s maminkou ji nechtějí ani ochutnat. Ale nakonec se nechala přesvědčit a zavolala na mámu s tátou: „Tak si pojdte aspoň vzít dort!“

„A jaký je ten dort?“ ozvalo se z dětského pokoje.

„Čokoládový.“

„My čokoládový dort nechcem! My chceme jahodový!“

To už byla Adélka opravdu našťvaná. „Tak my jsme si daly tak záležet, aby se nám povedl dobrý čokoládový dort, a oni si budou vymýšlet, že chtějí jahodový?“ Ale Kamilka ji znovu utěšovala, a tak se Adélka ještě jednou nechala přesvědčit.

„Jahodový dort není,“ zavolala na maminku s tatínkem. „Jen čokoládový. Ale je hrozně dobrý. Pojdte ho aspoň ochutnat!“

Chvíli bylo ticho. Potom se z dětského pokoje ozvaly šouravé kroky a do kuchyně napochodovali tatínek s maminkou. Tatínek se tvářil jako kakabus, našťvaně šoupal nohama a máchal kolem sebe gumovým

tomahavkem. Maminka se nespokojeně mračila a táhla za sebou pomuchlaný modrý ručník. Oba se posadili ke stolu a každý se začal neochotně rýpat ve svém kousku dortu. Bylo vidět, že se jim do něho vůbec nechce a že by si nejradši oba hráli.

„Když trochu ochutnáte, uvidíte, že je to mňamka,“ pobízela je Adélka. Jenže místo toho, aby tatínek dort ochutnal, začal kolem sebe znovu mávat gumovým tomahavkem. A jak se tím tomahavkem oháněl, sekl s ním do dortu, až z něho odlétl kus čokolády se šlehačkou a přistál mamince ve vlasech. To si maminka nemohla nechat líbit!

„Dortovááá bitvaaa!“

Než Adélka s Kamilkou pochopily, co se děje, strhla se u stolu divoká přestřelka. Tatínek metal kousky dortu po mamince a maminka zase po tatínkovi. Léta-jící sladkosti navíc ve vzduchu měnily směr a létaly na všechny strany, protože je zasahoval tatínkův tomahavk a maminčin ručník. Vypadalo to, jako kdyby v kuchyni vybuchla sopka plná cukrovinek.

„Co to vyvádíte?“ vykřikla Adélka. Víc říct nestihla, protože dostala kouskem dortu přímo do nosu.

„Nechte toho!“ zkusila zastavit pohromu Kamilka. Než mohla pokračovat, ucpal jí pusu cákanec šlehačky.